

РЕШЕНИЕ

№ 5678

гр. София, 11.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 09.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6787** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Ц. Д., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003207 от 13.05.2021 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, необоснована, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочил, че към дата на установяване на нарушението - 12.05.2021 г. не е бил собственик на ППС. Не му бил съставен и АУАН за извършено на тази дата нарушение. Бил му съставен АУАН за извършено нарушение на друга дата нарушение - на 11.05.2021 г. Това представлявало същество нарушение на процесуалните правила. Твърдил се още, че фактическите констатации в заповедта не отговаряли на обективната истина. Излагал се и доводи за нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Счита, също така, че не е налице и нито една от визираните в чл. 171, т. 2А, б. А предпоставки обуславящи налагането на ПАМ. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призована, не се явява лично и не изпраща представител.

Ответната страна – полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 21-4332-003207 от 13.05.2021 г., издадена от И.Й. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „А“ от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на на собствения на Г. Ц. Д. мотоциклет С. GN760 с рег. № 4343 УС 30 /френска регистрация/ и рама G., за срок от 6 месеца. Били отнети 1 бр. регистрационни табели № № 4343 УС 30 и СРМПС № 08HP71551- Франция.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия GA № 413230 от 12.05.2021 г., че водачът Г. Ц. Д. управлявал в [населено място] МПС без да притежава СУМПС, валидно към категорията за която спада управляваното от него МПС. Посочено е, че МПС следвало да се управлява от водач с категория А. В АУАН е посочено, че собственик на МПС е С. L. – Франция. Като нарушена норма е посочена тази на чл. 150А, ал. 1 от ЗДВП. И чл. 100, ал.1, т. 1 от ЗДВП.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от посочените в заповедта полицейски органи.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като в тях попадат и полицейски органи към СДВР, Отдел „Пътна полиция“. Представена е и заповед № 81213-1436 от 06.12.2016 г. за заместване.

По делото е представена административната преписка и са приети като доказателства по делото съдържащите се в нея документи.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003207 от 13.05.2021 г., издадена от И.Й. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с която по реда на чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП е наложена ПАМ спрямо Г. Ц. Д.. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки

се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директорът на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи към СДВР, Отдел „Пътна полиция“. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че собственикът и водачът на мотоциклет С. GN760 с рег. № 4343 УС 30 /френска регистрация/, жалбоподател в производството, управлявал последният без да притежава СУМПС, валидно към категорията за която спада управляваното от него МПС, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 150А, ал. 1 и чл. 100, ал.1, т. 1 от ЗДвП. За така установеното нарушение е издаден АУАН на водача на МПС.

Нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващата, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в [чл. 172, т. 2а от ЗДвП](#) хипотези, а именно – ПАМ се прилага „както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство“. Ето защо изложените от жалбоподателката доводи в тази насока са неоснователни.

От така цитираната правна норма е видно, че ПАМ по реда на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, че адресат на акта е собственикът на МПС, чиято регистрация се прекратява.

Съгласно [чл. 170, ал. 1 от АПК](#) доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

От събраните по делото писмени доказателства, в това число АУАН и ЗППАМ, се установява безспорно, че към момента на проверката осъществена от контролните органи водачът на МПС е управлявал последният без да притежава СУМПС., валидно за категория „А“ Така констатираният от страна на административния орган факт е основание за прилагане на ПАМ, но не спрямо водача на МПС, а спрямо неговия собственик, каквато е както се посочи по-горе хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „А“ от ЗДВП.

В настоящия случай от доказателства по делото -АУАН, който има обвързваща съда доказателствена сила в настоящия процес, съобразно нормата на чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДВП, е видно, че собственик на процесното МПС – мотоциклет С. GN760 с рег. № 4343 УС 30 /френска регистрация/ е С. L. – Франция, лице /юридическо или физическо/, което е различно от това посочено в процесния обжалван акт. Не са ангажирани по делото доказателства, че именно Г. Ц. Д. освен водач е притежавал и качеството - собственик на МПС, каквито твърдения има изложени в ЗППАМ.

Административният орган е бил длъжен, преди да се произнесе, да изясни фактите, значими за конкретното нарушение. Като не е сторил това, а е издал процесната ПАМ, без да изясни всички релевантни обстоятелства за случая по реда на [чл. 35 от АПК](#), административният орган е извършил нарушение на административнопроизводствените правила, които се е отразили на съдържанието на оспорения акт. Това е съществено нарушение, тъй като неизясняването на фактите във връзка с приетите от органа правни заключения са от значение за законосъобразността на акта.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорваният не са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при неправилно приложение на материалния закон.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за незаконосъобразна, а жалбата на Г. Ц. Д. срещу нея следва да бъде уважена като основателна.

По разноските по производството:

При този изход на делото право на разноски притежава жалбоподателят, но при липса на искане от негова страна в тази насока, съдът намира, че не следва да присъжда разноски по делото.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-003207 от 13.05.2021 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с която на Г. Ц. Д., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „А“ от ЗДВП - прекратяване на регистрацията на мотоциклет С. GN760 с рег. № 4343 УС 30 /френска регистрация/, за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДВП.

СЪДИЯ: